

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескач Ганни Григорівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення статті 90 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
25 травня 2023 року
№ 87-2(І)/2023

Справа № 3-81/2023(160/23)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескач Ганни Григорівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення статті 90 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Совгирю О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Плескач Г.Г. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині другій статті 55, пункту 9 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) окреме положення статті 90 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), а саме „і ним встановлено порушення прав людини і

основоположних свобод, гарантованих Конституцією України і міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України“.

Згідно зі статтею 90 Кодексу „рішення національного суду або міжнародної судової установи, яке набрало законної сили і ним встановлено порушення прав людини і основоположних свобод, гарантованих Конституцією України і міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, має преюдиціальне значення для суду, який вирішує питання про допустимість доказів“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке. Плескач Г.Г. у червні 2017 року звільнено з роботи, між нею та роботодавцем виник трудовий спір, який вони вирішували в судовому порядку. Суди ухвалили низку судових рішень про стягнення на користь Плескач Г.Г., зокрема, невикористані дні відпустки, допомоги по тимчасовій непрацездатності, вихідної допомоги, середнього заробітку за час затримки розрахунків.

За заявою Плескач Г.Г. щодо незаконного її звільнення і невикористаної заробітної плати внесено відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочато досудове розслідування за ознаками вчинення керівником підприємства кримінальних правопорушень, передбачених частиною першою статті 172, частиною першою статті 175 Кримінального кодексу України. У вересні 2022 року кримінальне провадження було закрито, зокрема, через відсутність „достатніх доказів для доведення поза розумним сумнівом факту безпідставної невикористаної заробітної плати більш як за один місяць“.

Слідчий суддя Київського районного суду міста Полтави ухвалою від 5 січня 2023 року, яку Полтавський апеляційний суд ухвалою від 17 березня 2023 року залишив без змін, відмовив у задоволенні скарги Плескач Г.Г. на постанову про закриття кримінального провадження.

Полтавський апеляційний суд в ухвалі від 17 березня 2023 року щодо преюдиційного значення судових рішень, ухвалених за результатами розгляду трудового спору Плескач Г.Г., зазначив, що Кодекс не містить інших положень, окрім статті 90, на підставі яких рішення судів інших юрисдикцій могли б бути

визнані преюдиційними в кримінальному процесі, тобто такими, які звільняють суд від потреби встановити обставини, що підлягають доказуванню, шляхом дослідження й оцінки всієї сукупності доказів у кримінальному провадженні; завдання кримінального судочинства є відмінним від тих завдань, які вирішують національні суди цивільної, господарської чи адміністративної юрисдикції; здійснюючи кримінальне судочинство, суди не вирішують спору, а розглядають пред'явлене особі обвинувачення й за допомогою доказів устанавлюють, чи винна конкретна особа у вчиненні кримінального правопорушення; усі докази винуватості або невинуватості особи підлягають дослідженню в змагальному кримінальному процесі.

На думку автора клопотання, оспорюване положення Кодексу суперечить принципу пропорційності як складовій принципу верховенства права та засаді судочинства щодо обов'язковості судового рішення.

Плескач Г.Г. стверджує, що внаслідок застосування судами статті 90 Кодексу порушено її конституційне право на доступ до суду (частина друга статті 55 Конституції України), адже остаточні судові рішення в її справі не є юридично обов'язковими лише через те, що ними не встановлено порушення прав і свобод людини.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок

застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Плескач Г.Г., стверджуючи про невідповідність Конституції України оспорюваного положення Кодексу, порівнює зміст статті 90 Кодексу зі змістом відповідних положень Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, Господарського процесуального кодексу України, які регулюють питання преюдиційного значення судових рішень, посилається на практику Європейського суду з прав людини, юридичні позиції Конституційного Суду України, однак не враховує завдань та особливостей кримінального процесу.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що наведення змісту положень законів України, рішень Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015; ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Суб'єкт права на конституційну скаргу також наводить власне бачення правового регулювання застосування судових рішень у разі вирішення питання про допустимість доказів у кримінальному процесі, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваного положення Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, із матеріалів конституційної скарги вбачається, що право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб Плескач Г.Г. реалізувала, адже суди розглянули справу й ухвалили судові рішення за її скаргами. Тому

твердження автора клопотання про порушення його конституційного права на доступ до суду є необґрунтованими.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Плескач Ганни Григорівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення статті 90 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**